

[Sigsgaard.]

overstiger en nærmere fastsat grænse. I Sverige har man mig bekendt overvejet det samme, nemlig 40 pct.s refusion til alle kommuner, der lå over gennemsnitsskatteprocenten. Det var man der meget betænkelig ved, fordi det ville tilskynde kommunerne til mindre agtpågivenhed over for forøgelse af de kommunale udgifter, og det ville svække interessen for rationalisering og billiggørelse af den kommunale virksomhed.

De samme argumenter har jo endnu større vægt i Danmark, hvor refusionssystemet i forvejen er ensidigt knyttet til driftsudgifterne. Ordningen ville betyde, at den kommunale andel af driftsudgifterne bliver næsten latterligt lille til skade for det kommunale selvstyre og for rationaliserings- og moderniseringsbestrebelse. Når svenskerne overhovedet fik en generel udgiftsrefusion oven på skattegrundlagstilskuddet, skyldes det udelukkende, at man ikke rigtig derovre kunne finde tilstrækkeligt egnede objektive kriterier som f. eks. vejlængde, bymæssig bebyggelse og som før nævnt antal undervisningspligtige, antal gamle osv. Jeg tror, at man stærkt må tilråde, at vi her i landet, bl. a. på basis af de svenske erfaringer, prøver at finde sådanne objektive kriterier for en begrænset udgiftsrefusion bygget oven på et skattegrundlagstilskud, som må være det væsentlige.

Jeg vil gerne tilføje den almindelige bemærkning, at byrdefordelingen efter 1970 bør lægges i faste lovmæssige rammer, sådan at kommunerne får mulighed for på forhånd at foretage et rimeligt skøn over deres samlede skattegrundlag og udgiftsbehov. En sådan ordning vil være langt at foretrække, fremfor — som man vistnok tænker sig i visse kredse — at der hvert år stilles nogle penge til rådighed sådan til uddeling til kommunerne. Det vil nemlig dels forhindre kommunerne i at føre en selvstændig skattepolitik, f. eks. gående ud på at holde skatteprocent og grundskyldpromille konstant over en årrække — det kan jo være svært i en tid som den, vi lever i netop nu — dels vil det forhindre kommunerne i at gennemføre en ordentlig fysisk, økonomisk planlægning.

Men der er jo også problemer inden 1970, og det er måske nok i særlig grad dem, som forespørgerne har været interesseret i at få

debatteret. Det er store problemer, som jo skal klares for kommunerne. Særlige behov eksisterer bl. a. i visse københavnske omegnskommuner, behov, som jo ikke bliver afhjulpet gennem kommunalreformen, da flertallet her i salen helt usagligt har holdt hovedstadsregionen uden for reformen. Kommuner som Ballerup-Måløv og Herstederne plus en række andre har så voldsom en udvikling, at de må hjælpes gennem statslån, som kan være rente- og afdragsfri, indtil kommunernes situation stabiliseres. Når jeg peger på lån, er det, fordi kommunernes vanskeligheder er forbigående. Behovet er et rent likviditetsbehov, og derfor må lån efter min opfattelse være det rigtige. Det skal samtidig siges, at der eksisterer jo faktisk også det alternativ, at sådanne kommuner frigøres for visse opgaver, som så kan løses af fællesorganer eller af staten. I det hele taget burde på lidt længere sigt en del opgaver løses regionalt dér, hvor byer så at sige vokser op af den bare jord. Lad os håbe, at vi snart får en hovedstadsordning, der muliggør en sådan opgaveflytning.

Den hjælp, der skal ydes, skal være øjeblikkelig og direkte. Det er helt urimeligt, at f. eks. Herstederne og Vallensbæk, der til en afveksling her i landet har en god planlægning, ikke har midler til at udfylde planerne. Det samme behov har nye sommerhuskommuner, der har eller i hvert fald burde have et stort investeringsbehov; som eksempel kunne nævnes Ølsted syd for Frederikssund. Men jeg vil bede ministeren stille betingelser for ydelse af bistanden. Staten må sikre sig, at de lån, der ydes, faktisk bliver brugt til udbygning og ikke f. eks. går ind i driften. Man må også fastslå, at der kun kan ydes lån til kommuner, der har en god planlægning, så der er en vis sikkerhed for, at pengene bliver anvendt hensigtsmæssigt, og derfor må der jo være nært samarbejde mellem indenrigsministeriet og boligministeriet. I den forbindelse bør det undersøges, om sådanne kommuner ikke burde afgive en del af deres byplanmyndighed til et fællesorgan lidt i stil med, hvad der er sket i Køge Bugt-området. Byudviklingen er jo ikke kun et lokalt, kommunalt anliggende; det drejer sig om hele det samlede bysamfunds eller hele øgnens videreudvikling. Ansvar for ud-